

Tvůrci naší socialistické literatury

Projev soudruha Vasila Biřáka

(Pokračování ze str. 1.)

Nás bude trvat celé roky a že se z těžkostí nedostaneme. To by také považovali za velký úspěch. Tyto plány zaměřené proti celistvosti celého socialistického společenství, na oslabení socialismu, narazily na sílu internacionální solidarity socialistických zemí, a jak je známo, byly zmařeny.

Díky novému vedení Komunistické strany Československa v čele se soudruhem Husákem jsme nejen poměrně rychle překonali krizi a její důsledky, ale dnes s opravdovou hrđostí můžeme říci, že celková politická, hospodářská situace i vztah mezi naší stranou a inteligencí je daleko lepší, než byl kdykoliv předtím.

Nevyšlo jim to ani v politice, ani v ekonomice, ani v kulturní oblasti. Zkrachovaly také jejich snahy o naši mezinárodní izolaci. Naše republika je pevným článkem zemí socialistického společenství, naše společnost se úspěšně rozvíjí, je to zdravý, životaschopný organismus. Mezinárodní autorita našeho socialistického státu neustále roste. To vše jsou důvody, proč nás tak mezinárodní reakce nenávidí.

Nežijeme ovšem v uzavřeném prostoru. Vše, co se okolo nás děje, má na život našeho lidu své pozitivní či záporné vlivy. Krize kapitalistického světa, která zachvátila všechny oblasti jeho života, politiku, ekonomiku, ideologii i morálku, vyvolává zostření třídního boje v ideologické oblasti mezi kapitalismem a socialismem. Kapitalismus, aby odvrátil pozornost od vlastních neduhů, oslabil přitažlivost zemí reálného socialismu, stupňuje antikomunistické útoky. Rozpoutává proti nám zlostné, zákeřné propagandistické kampaně. Svádí se ostrý ideový politický zápas o vědomí člověka. Ale i v těchto složitých podmínkách se nám věci daří, záměry XV. sjezdu Komunistické strany Československa se úspěšně realizují.

Pláče imperialistických agentů, antikomunistických centrál nad krachem tzv. pražského jara, jejich nenávisť k politice KSČ nás jen utvrzuje, že cesta, po níž jdeme, je správná. My se k lednu 1968 hlásíme a poctivě chceme naplnit to, co leden sledoval: zivaltit práci celé strany, uplatňování její vedoucí úlohy, upevnit jednotu strany a lidu, přátelství se Sovětským svazem, budovat socialismus.

Z minulosti jsme se poučili a vyvodili závěry. Jedním z důležitých po- učení je, abychom se nenechali ideová odzbrojit. Právě tady sehrává významný úkol socialistická kulturní fronta, naše slovesná tvorba, naši literáři, mistři pera. Vytvoření jednotného Svazu československých spisovatelů pokládáme za významný krok ve vývoji československé socialistické kultury, který znásobuje síly všech jejích složek.

ma i v zahraničí se od tohoto druhu tzv. umění naprosto jasně distancují. Přes veškerou reklamu bludně končí blamáží, úplným krachem.

Od našich politických a ideových protivníků v zahraničí nemůžeme čekat, že se budou orientovat na umělce, kterých si náš lid váží a miluje je. Antikomunistické centrály mají své lidi typu Pelikána a Lichma a jejich spolupracovníky u nás doma, i když tito lidé nic nepředstavují ani umělecky, ani občansky.

Komunistická strana Československa, vládní orgány, všichni československý lid dávají podporu svazům i jednotlivcům, každému, kdo chce tvořit pro svou vlast, pro pokrok a socialismus.

Naše hlavní úsilí je orientováno na plnění linie XV. sjezdu KSČ, na zvyšování hmotné a kulturní úrovně lidu, na zápas o společenský pokrok, mír a socialismus. To je smysl našeho snažení.

Když reagujeme na výmysly a útoky proti nám, obléáme tak proto, abychom obhájili velikolepé výsledky práce strany a našeho lidu, abychom řekli lidem pravdu a pomohli jim správně se orientovat. Děláme tak proto, aby se už nemohly vydávat rádobly hodnoty za hodnoty, kontrarevoluce za revoluci, lež za pravdu. Jsou situace, kdy jsme morálně povinni našim protivníkům rozhodně říci: Jděte z cesty! Nemůžeme trpět, aby kdokoli házel špinu na náš revoluční prapor.

Tak jako na jiných úsecích i v naší literatuře má každý své místo, i ti, kteří se dočasně mýlili a uvědomili si, že byli oklamáni. Od nikoho se nevyžaduje ponižující sebekritika. Každému, kdo svou svědomitou prací chce sloužit straně, lidu, své socialistické vlasti, se dává možnost pracovat a tvořit hodnoty.

LITERATURA — ZRCADLO SKUTEČNOSTI

XV. sjezd Komunistické strany Československa ocenil rozmach nové literární tvorby. „Do popředí umělecké tvorby,“ jak zdůraznil soudruh Husák, „se dostávají aktuální otázky

Později byli tak drzí, že své vlastní zjednodušené představy připsávali na vrub komunistické straně, aby tak zakryli svou neschopnost tvořivého myšlení a též svou odpovědnost za deformaci socialistického umění.

Socialistický realismus je tvořivá metoda. Pro uplatnění talentu v umělecké tvorbě dává všestranné možnosti, přitom nezabývá umělce, zejména spisovatele, básníka, dramatika, přesně vymezené společenské odpovědnosti. Jde o to, aby umění člověka povzbuzovalo, podnětovalo a

INSPIRAC

Česká a sáhly svých vě proto, že zápsy, nad du. Tato sk velké histo tura, jak z ment Gottw rozhodující, „představite lidu v zápas život v naší literatury je než socialist ho úzkého s s jeho zájmy tože se nem dosavadní h boskou dem tradici si n dodnes a ne te vše, aby nosti.

Socialistick jednoznačně stranou velk se rozhoduje riálního a k cujících naš; míra a pokro domuje si s školy, aby n ky, které n tická společa kém směru. Č jádřil generál Leonid Iljič B časniky a zůs kou na čtení ce, na naši c události a čln

Jsmo rádi, hodnut český sovatelů vzej; spisovatelská i zu Českoslove bude jen repr naše národní i posláním bud tvořivé síly ok i literatur osta o co nejúspěš Komunistické

V naší zemi covníkům a si nenafizuje, ani tuje ani cenzu munistická str jako vedoucí s nemá právo př žádném úseku, gické oblasti. lečnost, společ

Úspěšně Přes dva m

PRÁHA 6. prc ství má za sebu du, jež se uski bude stp...

STALO SE

Ostravské Waterloo

(Včera jsem se byl rozloučit s klukama. Koupil jsem láhev vína a slané mandle. U Ivánka, na Husovce, jak jsme říkali jeho bytu, byli všichni: skladatel Eďa, Petka s Nadou, s kterou se před dvěma dny zasnoubil, Boris s ženou — ten přivezl z Polska, odkud se právě vrátil, skvělou vodku a elpíčko s Okudžavou. Hned jsme si ho pustili. Pak Martu Kubišovou a Billu Halleye. Někomu napadlo polechnout si Nezvala, jak sám recituje Majakovského «Levá». Při otázce: Kdo to tam kráčí pravou? jsme se rozřehtali. Ivánek těsně předtím zkoušel úplně nové tenisky, které mu jeho žena Jarka koupila, protože je t a m musel mít... Jako kdyby zítra nikam nešli... Ve dne v noci jsem se rozloučil. Mlčky jsme si podali ruce.
26. 7. 1972 — z deníku autora článku)

26. července 1972 odjeli čtyři členové Divadélka Waterloo Ivan Binar, Petr Ullman, Eduard Schiffauer a Petr Podhrázký autobusem z Ostravy do Plzně. Plzeň-Bory. Za co? Třetí z nich za slova, čtvrtý z nich za hudbu.

»Pane předsedo senátu,« zeptal se 24. ledna 1972 obhájce Eduarda Schiffauera, »jak může někdo pobuřovat hudbou?«

»Váš klient nepobuřoval hudbou,« odpověděl chladně předsedající, »on napsal hudbu k závadným textům.«

Teď už zase pro změnu dojíždí Eduard do Brna, kde ho přijali na JAMU a v prvním ročníku dopisuje ve čtyřiceti osmi letech operu podle Jana Nepomuka Štěpánka Berounského koláče. Zpívané scény se v ní střídají s commedii dell'arte. »Všichni by se v ní měli bavit. Zpěváci i tanečníci. A pořádně si zahájit,« jak říkali Voskovec s Werichem.

PROČ DOŠLO K PŘÍPADU WATERLOO?

Tot řečnická otázka i po osmnácti letech. Pokusím se na ni odpovědět výpověďmi těch, kteří Waterloo vymysleli a kterých se to dotýkalo nejvíce a nejtragičtěji. Musím ale předtím alespoň ve stručnosti připomenout, co to Waterloo bylo.

»Několik mladých lidí v Ostravě si v roce 1969 zahrálo divadlo; amatérsky, bez honoráře, s nadšením a z potřeby. Byli přesvědčeni, že má smysl (jiný způsob nebyl po ruce) z pódia v Divadle hudby říkat své

sdržení kolem režiséra Jana Kačera, jehož imponující brechtovské inscenace přilákaly do města uhlí a ocele vážné kritiky a milé snoby až z daleké Prahy. Na »bezručácké« Milence z kiosku se chodilo alespoň desetkrát, aby se vychutnalo šfavnaté komediální herectví Petra Čepka v roli Andrease. Nočním »seminářům« v klubu Divadla Petra Bezruče věvodily historiky a teorie Luboše Hrázy, skvělého jevištního výtvarníka, a jeho decentnějšího kolegy, místra Otakara Schidlera. Bylo to krásné a imponující, protože nové. Rozbuškou však byl jejich kabaret Štafle. Začala vznikat další divadélka, na Vysoké škole báňské Integrál a benjamínek HsPO4 — což byl základ budoucího Divadélka pod okapem, jemuž potom řadu let úspěšně věvodila autorská dvojice Luděk Nekuda a Pavel Veselý. V té době, v době začátků Štafli a Okapu (léta 1961 a 62), přitáhl věčný opozitník a jazzman — teoretik Petr Ullmann do Okapu kapelu Rudy Kancière. Od té doby mělo toto diva-

Vystoupil z auta rakouské televizní společnosti ORF. V jejím programu Historiky všedního dne, o koncích exilu, vystupuje vedle Karla Kryla, Pavla Landovského a keramika Maxera.

»Většina lidí si teď venku musí zdůvodnit, proč zůstávají, a také co dál,« říká Petr. »Vrátit se do původní země a dělat tam, co jsi začal? To nejsou nevytčené otázky v tomto pořadí.«

»Vrátíš se?« ptám se.

»Nevím, v těch letech se už nejedná o návrat. Nevím, zda bych zvládl ty obyčejné starosti se sháněním bytu a tak... Nevím.«

O deset minut později přichází herec Pavel Landovský.

»Pavle, říká vám něco Divadlo Waterloo?« je moje první otázka.

»Jo. Já se to dozvěděl začátkem sedmdesátých let. Říkám si: No ty Ostraváci sou nějaký vostrý! V Praze se nic neděje a voni tam zavřou nějaký vohrábl! A Kačer říká: Ty já znám, s těma jsem dělal... a já koukám, jak ho to vzalo. No a pak v sedmdes-

hrával taneční orchestr. Eda u plána. Vede divčí pěvecký sbor, naučil desítky dětí na klavír, některé poprvé v jeho bytčku vyloudily své první tóny na flétnu. Po večerech dojížděl do ostravského divadélka a po nocích skládal vážnou hudbu, protože studoval u profesora Hlobila na pražské Akademii múzických umění skladbu. Byl už v pátém ročníku. »Domluvili jsme se na katedře, že veřejný koncert, kterým akademie končí, odložíme na jaro, protože byl upozorněn, že je proti mně vedeno trestní řízení.« vzpomíná Eduard Schiffauer. »Obhajoba měla být u klavíru 15. června. 13. června přišel telegram, že nemám do Prahy jezdit. Když jsem se vrátil z výkonu trestu, pokoušel jsem se dostat znovu k přijímacím zkouškám. Začít třeba od prvního ročníku. Ale vždycky přišlo, že to nejde. Jeden rok, že nepracuji v oboru, naposledy, že nemám talent.«

To bylo právě v roce, kdy Schiffauer vyhrál dvě ceny v anonymních skladatelských soutěžích. Ostravský svaz skladatelů se pokusil, aby po devatenácti letech zazněly opět jeho skladby. Ale na Janáčkově májí a Hudebních současnostech se uvádějí skladby členů svazu. A tím se Eduard Schiffauer nestal státním. Musel totiž řadu let dělat podlaháře, lepiče PVC a pobývat na ubytovnách v Pozemních staveb, potom našel místo u Bytprumu v Opavě. »To jsem se mohl alespoň vracet po večerech domů a s poměrně jasnou hlavou sednout ke klavíru a skládat,« připomíná skladatel, stín trpkosti v něm není znát. Zato já jsem nastrován, vím totiž, že mu to lepení PVC oddělalo plotýnky, a neví, jak by to vůbec skončilo, kdyby nenašel tak statečnou a ohleduplnou ženu, která mu ve chvílích nejtěžších pomáhala.

Leningrad, 7. listopad 1989

Snímek Radek Baigjar (SIGNUM)

mínění o svinstvu, které se zrovna událo a trvá dodneška. Diváci se hrnuli stále, vyprodáno — smáli se, tleskali a snad se jim i trochu ulevilo. Deset z těch, kteří se na představení podíleli, bylo tři roky nato postaveno před soud, osm z nich odsouzeno, čtyři nepodmíněně — do vězení. « To jsou slova Ivana Binara (byl odsouzen na dvanáct měsíců), která napsal v knížce Syn pluku a historie, vydalo ji v Mnichově nakladatelství Obrys/Kontur.

Kromě muzikálu Syn pluku, který byl zřejmě největším přečinem, vždyť premiéra byla v dubnu 1969, kdy se »normalizace« pustila do díla s vyhrnutými rukávy, se uváděly kabaretní pásma, textapealy ostravských autorů, měl zde dva samostatné recitály Karel Kryl, nastudoval se i pořad Krylových písniček s Friso-vými povídkami. Hostovali zde Miroslav Horníček, Eva Olmerová a další. Byl uveden vzpomínkový večer na Jana Palacha a Jana Zajíce, přijela na něj i sestra Jana Zajíce.

Uskutečnil se i poslední happening Eugena Brikcia z pražské Reduty. Prostě Waterloo si začalo koledovat o průsvih. Waterloo trvalo pouhé dvě, a to neúplné, sezóny. Navazovalo však na úspěšnou činnost Divadélka pod okapem, které jezdilo i na zahraniční festivaly, a faktem zůstává, že převážná většina členů Waterloo už měla z Okapu určité autorské a interpretační zkušenosti. Waterloo především souvisí s kulturou šedesátých let v Ostravě, nikoli se srpnem roku 1968, jak se snažili namluvit páni soudci, prokurátoři i soudní znalci. V šedesátých letech se do Ostravy nastěhovali noví nádherní nájemníci. Vzdělání komedianti

délko skvělou kapelu. Od tradičního jazzu až po moderní hardrockový Sextet, v němž hráli hráči zvůčných jmen: saxofonista Petr Král, trumpetista Radek Pobořil, Rudolf Březina a další.

Amatérský režisér Petr Ullmann, dnes zaměstnanec poštovního vlaku Ostrava—Praha hlavní nádraží, to vidí takto: »Ostrava musela mít něco svého, a proto napadla několik jednotlivců, kteří byli zranitelní. Skupinu amatérů divadelníků. Dříve reprezentovali pedagogickou fakultu a tato fakulta byla přece označena, především její liberální katedra marxismu, za sídlo kontrarevoluce. Waterloo bylo symbolickým souborem vysokoškolačků, proces zasáhl tedy především mladé lidi, kteří byli na srpen 1968 nejcitlivější. Při jednom výsledku mně řekl vyšetřovatel: Při vašem vzdělání jste to ani jinak než protisocialisticky myslet nemohli. Proces měl dát jasně najevo, že není možno žertovat s režimem a není možno se smát, když doba je vážná.

Bylo efektní postavit před soud deset mladých lidí, vlastně to ani velké pobouření nevyvolalo, pro širší veřejnost šlo o neznámou skupinku lidí, v Nové svobodě se dalo čtenářům klidně namluvit, že jsou placení Pellikánem či bůh ví kým. Vlastně si neuměli představit, že by někdo dělal něco zadarmo, oni to taky dělají všechno za peníze, a tak to předpokládají u jiných.«

15. LEDNA 1989 V 15 HODIN

Čekám v recepci hotelu Intercontinental Petra Podhrázkého, jednoho ze spoluautorů Syna pluku, básníka, bývalého redaktora časopisu Tramp.

sátým druhým jsem se setkal v Činohráku s takovým vykuleným, vytrřetěným chlapem. Takhle se klepal. A všichni v šatně říkají: voní ho pusťli, a jede z Borů do Ostravy... ten proces s Waterlem je jedna z velkých sviňárěn... ty lidi, co to zavírali, bych takhle vzal a ukázal je na obrazovce!«

JMÉNEM REPUBLIKY

Spis Okresního soudu v Ostravě č. j. T 3/71 má 26 stran. Těžko citovat všechny »špeky« z obžaloby a rozsudků. Alespoň pro představu: »Obžalovaní dovozují, že jejich jednání nebylo motivováno nepřátelskými úmysly a že svého jednání se nedopustili z nepřátelství k socialistickému a státnímu zřízení republiky. Soud naproti tomu je přesvědčen, že hodnocení srpnových událostí v roce 1968 a posrpnového období není možno oddělovat od celkového vztahu k socialistické společnosti... Nebýt internacionální pomoci socialistických zemí, nebylo možno dále v CSSR budovat socialistickou společnost... Nelze oddělovat odpovědnost těch, kteří určili »díla« pobuřujícího obsahu napsali nebo sestavili, od těch, kteří z titulu určité funkce interpretaci před veřejností umožnili.«

Nejvíce pozornosti by si však zasloužili oba soudní znalci, doc. Kala, CSc., a PhDr. Ljubov Ordeltová. Jak dokazují vyšetřovací spisy a další materiály, tyto znalci nerozeznali ani dílo světově známého dramatika Friedricha Dürrenmatta Dvojník — a pro jistotu mu dali nálepkou protisocialistické hry!

Filharmoniky opouští jejich šéfdirigent

Ostrava (bař) - Šéfdirigenta Christiana Arminga, který po šesti letech odchází od Janáčkovy filharmonie Ostrava, nahradí dirigent Petr Vronský.

„Přemlouvali jsme jej ještě před příchodem Christiana Arminga, ale tehdy to odmítl,“ řekl ředitel filharmonie Jan Liška. Arming odchází na prestižní místo šéfdirigenta symfonického i operního orchestru do švýcarského Luzernu.

„I když spolupráce s Janáčkovou filharmonií byla vynikající, přece jenom je dobré po šesti letech odejít, aby náhodou práce nezačala být poněkud rutinní,“ řekl Arming.

Šéfdirigent bude ještě s Janáčkovou filharmonií na třech koncertech a také na Janáčkově máji. Prvního července 2002 odejde do Luzernu. „Švýcarsko je na tom ekonomicky mnohem lépe než my, takže tamní orchestr bude moci ročně pozvat mnohem více zahraničních špičkových hudebníků než my,“ popsal jeden z dalších důvodů Armingova odchodu ředitel Liška.

DIRIGENT. Christian Arming, šéfdirigent ostravské Janáčkovy filharmonie, při zkoušce. V červnu příštího roku od filharmonie odchází, míří na prestižní místo do švýcarského Luzernu.

FOTO: MAFA - ALEXANDR SATINSKY

Symfonie z vězení bude mít premiéru

Pokračování ze strany D1

„Bylo nás na Borech z našeho divadla více, ale každý v jiné cele. Poznali jsme se tak, že někdo z nás zapískal kousek úryvku ze Syna pluku a další pokračoval,“ vzpomíná skladatel Schiffauer.

Ačkoli Schiffauer skládal tajně v cele - samozřejmě bez klavíru či jiných hudebních nástrojů - inspiraci si přece jen ve vězení našel.

„Ve vězení jsme museli pracovat. Například jsme mlátili na kovadlinách do drátů, abychom z nich odstranili bužírku. Bylo tam šedesát kovadlin, to už byl zvuk,“ říká Schiffauer, který si okolo sebe kovadliny ve vězení rozmístil tak, aby mu alespoň trochu ladily. Skladatel si pro současně uvedení své symfonie dokonce sehnal šest kovadlin, aby zvuk, který jej kdysi ve věznici inspiroval, byl co nejměnější.

Skladatel měl však při psaní v cele smůlu, dozorcí jeho notové záznamy našli, zabavili a zničili. Schiffauer symfonii ale po propuštění na svobodu napsal znovu.

Když jej nedávno ostravská Janáčkovská filharmonie vyzvala k napsání symfonie, zvažoval, zda použít původní verzi své staré skladby z vězení. „Rozhodl jsem se zachovat nápad, ale hudbu jsem změnil. Přece jenom se po těch le-

tech můj pohled na hudbu změnil,“ říká Schiffauer. Symfonie s názvem Souvětí tak zůstala rozdělená na dvě samostatné věty, z nichž každá „řeší“ jiný problém. „V první jsem se chtěl vyrovnat se vším, co jsem zažil, včetně pobytu ve vězení. Ve druhé se dívám do budoucnosti.“

Radost z uvedení symfonie, která začala vznikat před více než dvaceti lety, však skladateli trochu pokazil fakt, že ji Janáčko-

va filharmonie neodehraje celou. „Je to moje chyba, netušil jsem, jak podrobně musí být pro muzikanty připraveny partitury. V noci jsem je stihl pro jejich potřeby dodělat, ale filharmonie stačila nazkoušet jen první větu symfonie,“ říká skladatel, který doufá, že se ještě dočká předvedení obou vět symfonie. „Každá z vět je úplně jiná a přece patří k sobě,“ říká Edvard Schiffauer.

JAROSLAV BAĐURA

Štítinský skladatel Schiffauer tvoří pro filharmonii

ŠTÍTINA, OSTRAVA (azu) - Dělník, topič, podlahář, vězeň, kantor a hudební skladatel: takovými životními peripetemi prošel devětapadesátiletý Edvard Schiff-

fauer ze Štítny. „Nic v mém životě jsem nebral jako prohru,“ říká muž, u něhož si Janáčkova filharmonie objednala loni novou orchestrální skladbu. „Souvětří“

(2 symfonie) zazní 6. a 7. prosince o půl osmé večer ve vítkovic-kém Domě kultury.

Aby mohla být napsána, musel Edvard Schiffauer prožít věci, které by většina lidí zažít nechtěla. Začalo to nevinně. Jako student Vysoké školy báňské a později Pedagogické fakulty založil v roce 1961 s Lud'kem Nekudou a dalšími kamarády studentské divadlo Pod Okapem, později přejmenované na Waterloo. V něm hráli v roce 1969 hru Syn pluku, k níž Edvard Schiffauer složil hudbu. Když ve dvaasedmdesátém roce začal režim provedení hry stíhat, stala se neuvěřitelná věc. Edvard Schiffauer byl komunistickými soudy odsouzen za po- buřování proti režimu na devět měsíců natvrdo. „Tehdy mi můj soudnictví od dob francouzské

revoluce první člověk, který je souzen za hudbu,“ vzpomíná skladatel.

Zavřeli ho do věznice v Plzni na Borech. Odsouzení s sebou neslo i vyhození ze školy ve Ští- tině, kde se později oženil a za- ložil rodinu. To ale nebylo všechno. Protože v té době dál- kově studoval skladbu na Aka- demii múzických umění, byl vyloučen i odtamtud, a to dva dny před promoci.

Vězení bylo kruté, ale právě tam mu začaly v hlavě i na pa- píře vznikat tóny k symfonii, kterou dnes, po třiceti letech, zahraje Janáčkova filharmonie. „Je tam i řada reflexí na krimi- nál. Ve druhé větě se například objevuje zvuk kovadlin, na nichž jsem ve vězení pracoval.“ Po ná- vratu z vězení pracoval jako dělník. Nicméně v roce 1991 ukončil studium na brněnské

JAMU a začal učit na Janáčko- vě konzervatoři v Ostravě. „Učím hrozně rád,“ podotýká skladatel, který je znám v čes- kých i zahraničních hudebních kruzích. V roce 1999 byl prestižní Mezinárodní společností pro soudobou hudbu vybrán k provedení jeho smyčcový kvartet Vzpětí jako první čes- ké hudební dílo po devíti letech.

Edvard Schiffauer u svého klavíru. Zde se podle jeho slov dlouze a těžce rodí jeho skladby. foto: REGION - ZUZANA URBÁNKOVÁ

Půjčky
do
40 000 Kč!
volejte zdarma
INFOLINKA PROVIDENT
0800 148 148
pa 242 **PROVIDENT**
FINANCIAL

tip na večer

Festival jazzu a rocku v Parníku dnes vrcholí

Ostrava • Česko-polské dny, které dnes v moravskoslezské metropoli vrcholí a jejichž součástí je také přehlídka jazzu a rocku, nabízejí právě dnes večer od 19 hodin v klubu Parník vystoupení známé skupiny Buty a polské kapely Cool Blue. Buty není třeba blíže představovat, poštší hosté uvedou osobitý moderní jazz. Andrej Wasniewski, hráč na klávesy, aranžér a skladatel, přijede s vokalistkou Kasiou Mirowskou, s baskytaristou Andrzejem Stegraczymem, se saxofonistou Jerzym Rybou Tibitanzlem a bubenkem Sebastianem Szcsepianowskim. (r)

pozvánka

Koncert Paľa Habery a Teamu už dnes

Ostrava • Vzhledem k obrovskému zájmu posluchačů se dnešní vystoupení slovenského zpěváka Paľa Habery se skupinou Team uskuteční od 19 hodin na Zimní stadionu Sazreza v Ostravě-Porubě a nikoliv, jak se původně plánovalo, v ostravské hale Tatran.

„Zájem fanoušků je obrovský, denně se prodává hodně vstupenek, takže jsme museli koncert přesunout do většího prostoru do Ostravy-Poruby. Tím můžeme uspokojit daleko větší počet zájemců,“ informoval nás včera Miroslav Beinhauer z Arény Vitkovice.

„Na ostravském koncertu by měly zaznít zejména písničky z nejnovějšího alba Teamu nazvaného Mám na teba chuť, ale také z posledního sólového projektu Paľa Habery Boli sme raz milovaní,“ říká Jan Kostecký z vitkovické Arény. (hla)

dobrá zpráva

Hlubina excelovala na Maltě

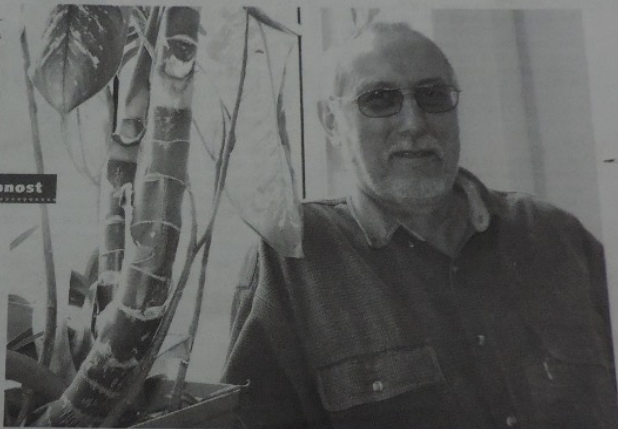
Ostrava • Soubor lidových písní a tanců Hlubina se vrátil v minulých dnech z mezinárodního folklorního soutěžního festivalu na Maltě.

Edvard Schiffauer a Tomáš Vůjtek jsou autoři opery „Ale já přece“

Břetislav Uhlář

Ostrava • Známy ostravský skladatel a pedagog Edvard Schiffauer má na svém kontě přes dvacítku opusů jevištních (O kouboutkovi a slepičce, Vrať nám, ptáku, hastrmana, Křížová vyprava, Pán Lysé hory), symfonických (Tři studie pro orchestr, Souvěti, Protoimpresie z četby Jana Patočky, Sonatina pro lesní roh a studentský orchestr), ale také komorních, k nimž patří Hudba k bílému vínu (nejlépe sudovému) pro 13 smyčců, smyčcový kvartet Vzpětí, Sepoty, Ulety s lidovou písní, Hříšnou toccatu, Tři malé vnoční pastorely, Vteřiny, Chytrosti, Jizlivosti a další. Už dvanáct let učí na Janáčkově konzervatoři v Ostravě, organizuje v moravskoslezské metropoli festival Hudební současnost, na něj zaznívají nové opusy nejenom zdejších skladatelů. Presto jeho dosavadní život nebyl vůbec lehký. A už vůbec ne v době, kdy se dostal na konci šedesátých let minulého století na pražskou AMU.

„Přišel srpen roku 1968 a všichni jsme cítili potřebu se k tomu nějak vyjádřit. A vytvořili jsme kabaret Syn pluku, který jsme hráli v divadelku Waterloo v roce 1969. Po dvou letech Ostrava však potřebovala ukázat, že je politicky bdělá, takže se začala causa Syn pluku vyšetřovat. Začal velký politický proces a za zkomponování hudby k tomuto

Hudební skladatel Edvard Schiffauer.

FOTO LADISLAV SCHÄFER

promoci na AMU vyloučen ze studii. Za pobuřování jsem dokonce dostal nepodmíněný trest v délce devíti měsíců, které jsem si odpykal na Borech. Můj případ byl ojedinělý v tom, jak mi sdělil obhájce, že prý ještě nikdy nikdo nebyl v historii odsouzen nepodmíněně za hudbu. Dokonce i v Paříži za revoluce byli někteří skladatelé pouze vyhnáni,“ vzpomíná Edvard Schiffauer. Počítá se živil dlouhá léta v dělnických profesích. Nejvíce kladi

votní stav, páteř, kolena. Ale na hudbu a umění nezanevřel. A dodnes je velice vitálním skladatelem, což dokazuje jeho nejnovější opus.

„V ostravském Divadle loutek se uskuteční koncem dubna světová premiéra mé nové opery nazvané Ale já přece, k níž libreto napsal Tomáš Vůjtek, kolega a pedagog z ostravské Janáčkovy konzervatoře, který celé dílo charakterizuje jako temné gro

hlavní postavy zpívají členové ostravské opery – Katerina Uherková, Pavel Kozel, Lukáš Kozubík, Stanislav Falcník a další, které doprovází komorní soubor Janáčkovy konzervatoře, jenž fantasticky diriguje skvělá mladá žena s taktovkou Lucie Možná. Režie se ujal sám autor libreta Tomáš Vůjtek, o vypravu se postaral Tomáš Volkmer a neunavným korepitiorem se stal Vlastimil Ondruška. Všem spolupracovní